

[A. C. Normann.]

sig så afgørende, at vi denne gang måtte nøjes med at få skaffet funktionærerne adgang til at gøre deres synspunkter gældende i rådet. Jeg nærer det håb — og jeg tror også, det vil vise sig at være berettiget — at det fremskridt, vi nu får gennemført, vil blive banebrydende for en repræsentation på lige fod.

Jeg finder også grund til at takke for, at to andre radikale forslag vandt tilslutning. Det ene var vort forslag om, at § 4 skulle ændres, således at lønnævnets formand ikke skulle kunne fastsætte lønningerne alene i tilfælde af stemmelighed. Det ville bare føre til, at parterne ville spille på bevidstheden om, at formandens afgørelse som regel ville komme til at ligge et eller andet sted mellem parternes forslag, hvad der ville vanskeliggøre enighed på forhånd. Det er det modsatte, der bør tilstræbes, og hidtil har parterne, såvidt jeg ved, og såvidt det foreligger oplyst for udvalget, udmærket kunnet klare sagen selv. Det er også det, der gør det vanskeligt, i alt fald fra mit synspunkt, at se de saglige grunde, som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen mente skulle tale for at lade formanden få myndighed til at fastsætte lønnen.

Jeg forstod på det ærede medlem, at socialdemokratiets stilling nærmest har været tænkt som en ganske særlig venlighed overfor det radikale venstre på grund af vor traditionelle interesse for voldgiftsspørgsmål, således at det ærede medlem altså mente, at socialdemokratiet her havde imødekomet det radikale venstre. Man skulle nu ikke have taget den stilling udelukkende for det radikale venstres skyld, det vil jeg gerne sige. Jeg takker naturligvis for den gode mening og hensigt overfor os, men det er en indrømmelse, vi ikke rigtig kan tage imod. Sagen er jo, at formanden for lønnævnet i henhold til § 4 ikke svarer til nogen voldgift, sådan som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen giver det udseende af; han svarer faktisk, hvis vi skal tale i det sprog, vi anvender, når vi taler om voldgiftsproblemer, nærmest til forligsmanden, og formandens myndighed til at fastsætte lønningerne har derfor ikke nogen som helst lighed med de tanker om voldgift, som det radikale venstre har gjort

sig til talsmand for her i folketinget ved flere lejligheder. Men ellers vil jeg gerne en anden gang modtage en indrømmelse fra det ærede medlem.

Jeg kan huske, at der i gamle dage, dengang jeg begyndte i forretningslivet, ofte stod i brevene: gerne parat til gentjeneste. Det er jeg også parat til, men jeg er ikke parat til at gå så langt, at jeg kan give det ærede medlem hr. Hans Rasmussen nogen forhåbning om, at det radikale venstre vil opgive sine bestræbelser — det ærede medlem spurgte jo, om nogen sådant var tænkeligt — for at undgå den art samfundsulykker, hvis betydning vi for ikke så forfærdelig længe siden fik en meget alvorlig påmindelse om.

Hvad angår det ærede medlem hr. N. Chr. Christensens tak til det radikale venstre for vor holdning med hensyn til spørgsmålet om adgangsbegrænsning — og jeg forstod, at takken også omfattede andre områder — er jeg også glad for den anerkendelse, vi får fra venstres side; venstres til det radikale venstre virker jo stærkt alene i kraft af sin sjældenhed. Men for os var kravet om frihed til valg af livsgerning her i landet en selvfølge, som vi allerede slog utvetydigt fast ved lovforslagets første behandling for adskillige måneder siden. Samtidig med at jeg anerkender den venlighed, det ærede medlem her udviste overfor mit parti, vil jeg sige, at egentlig burde han have rettet sin tak til socialdemokratiet, for det er jo socialdemokratiet, der i denne sag har bragt et offer; det er socialdemokratiet, der i denne sag udfrå ønsket om at nå til et resultat — til en lærlingelov med dens fejl og fremskridt efter deres opfattelse — i den henseende er gået en smertens vej.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensens forhåbninger om de fremtidsmuligheder, som vort samarbejde i lærlingevalget kunne indebære, det liberale samarbejde, der undertiden nævnes, er jo også en udstrakt hånd, som jeg ville kvie mig meget ved at vise tilbage. Men jeg må i den forbindelse sige, at her afhænger så meget af de fremtidige muligheder, af den vilje, som det ærede medlem selv lægger for dagen overfor de nye opgaver, som folketinget i det kommende halve og hele år må komme til at stå overfor.

Endvidere vil jeg gerne udtale tilfredshed med, at de øvrige partier er gået med til